

31992L0117

L 62/38

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

15.3.1992

DYREKTYWA RADY 92/117/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

dotycząca środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

zwierzęta żywe i produkty pochodzenia zwierzęcego znajdują się w wykazie w załączniku II do Traktatu; gospodarka hodowlana oraz wprowadzenie na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego stanowią ważne źródło dochodu rolników;

racjonalny rozwój tego sektora oraz poprawa jego produktywności mogą być osiągnięte przez wprowadzenie środków weterynaryjnych, których celem jest ochrona i podniesienie poziomu w zakresie zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt we Wspólnocie;

konieczne jest zapobieżenie i ograniczanie za pomocą odpowiednich środków pojawiania się chorób odzwierzęcych, które stanowią zagrożenie dla zdrowia ludzi, w szczególności poprzez żywność pochodzenia zwierzęcego;

Wspólnota podjęła już działania dotyczące zlikwidowania niektórych chorób odzwierzęcych, w szczególności gruźlicy bydła, brucelozy bydła, brucelozy u kóz i owiec oraz wścieklizny; zalecane jest gromadzenie informacji epidemiologicznych o tych chorobach;

środki te powinny być stosowane bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 89/397/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r., w sprawie urzędowej kontroli środków spożywczych ⁽⁴⁾;

w celu określenia priorytetów dotyczących działań zapobiegawczych konieczne jest zgromadzenie informacji w Państwach Członkowskich o przypadkach chorób odzwierzęcych u ludzi, zwierząt domowych, w paszach zwierzęcych oraz u zwierząt dzikich;

Komisja powinna śledzić rozwój sytuacji epidemiologicznej po to, aby zaproponować odpowiednie środki;

sytuacja odnosząca się do salmonellozy uzasadnia przyjęcie natychmiastowych środków kontroli niektórych rodzajów zagrożonej gospodarki rolnej;

harmonizacja zasadniczych wymagań dotyczących ochrony zdrowia publicznego zakłada uprzednie określenie związków między Wspólnotą, laboratoriami referencyjnymi oraz wykonywaniem działań technicznych i naukowych;

szczegółowe zasady dotyczące wkładu finansowego Wspólnoty w zakresie niektórych działań zawartych w niniejszej dyrektywie zostały ustanowione decyzją Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii ⁽⁵⁾;

właściwym jest ustanowienie przepisów dotyczących procedury ustanawiającej bliską efektywną współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją, w zakresie przyjęcia środków wykonawczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące gromadzenia informacji w zakresie chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych oraz odpowiednich środków, które należy podjąć w Państwach Członkowskich oraz na poziomie wspólnotowym.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „choroba odzwierzęca” oznacza choroby i/lub zakażenia, które mogą być naturalnie przeniesione ze zwierząt na człowieka;
- 2) „odzwierzęcy czynnik chorobotwórczy” oznacza jakąkolwiek bakterię, wirus lub pasożyta zewnętrznego, które mogą spowodować chorobę odzwierzęcą;
- 3) „zatwierdzone laboratorium krajowe” oznacza laboratorium zatwierdzone lub uznane przez właściwy organ Państwa Członkowskiego do przeprowadzania badań próbek urzędowych w celu wykrywania odzwierzęcych czynników chorobotwórczych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 253 z 27.9.1991, str. 2.⁽²⁾ Dz.U. C 326 z 16.2.1991, str. 223.⁽³⁾ Dz.U. C 79 z 30.3.1992, str. 6.⁽⁴⁾ Dz.U. L 186 z 30.6.1989, str. 23.⁽⁵⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja zmieniona decyzją 91/133/EWG (Dz.U. L 66 z 13.3.1991, str. 18).

- 4) „próbka” oznacza próbkę pobraną przez właściciela lub osobę odpowiedzialną za zakład lub zwierzęta, lub pobraną w jego imieniu, w celu jej zbadania na obecność odzwierzęcego czynnika chorobotwórczego;
- 5) „próbka urzędowa” oznacza próbkę pobraną przez właściwy organ w celu przeprowadzenia testów na obecność odzwierzęcego czynnika chorobotwórczego. Próbka urzędowa zawiera odniesienie do gatunku, rodzaju, ilości i metody pobrania, a także do pochodzenia zwierzęcia lub produktu pochodzenia zwierzęcego; taka próbka ma być pobierana bez wcześniejszego uprzedzenia;
- 6) „właściwy organ” oznacza centralny organ lub władze Państwa Członkowskiego, które są odpowiedzialne za monitorowanie stosowania przepisów dotyczących zdrowia publicznego, zdrowia zwierząt lub innych zagadnień weterynaryjnych wynikających z niniejszej dyrektywy, albo każdy inny organ, któremu organ centralny powierzył takie zadania.
- c) diagnoza oraz identyfikacja odzwierzęcego czynnika chorobotwórczego są zgłaszane do właściwego organu;
- d) właściwy organ gromadzi informacje dotyczące odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, których obecność została potwierdzona w wyniku przeprowadzonych testów lub badań, oraz każdego przypadku klinicznego chorób odzwierzęcych wymienionych w załączniku I pkt I u ludzi i zwierząt;
- e) inne Państwa Członkowskie są regularnie informowane w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, utworzonego na mocy decyzji 68/361/EWG^(*), o odnotowanych przypadkach klinicznych zgodnie z lit. d).
2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 przepisy niniejszego artykułu mogą być rozszerzone w celu objęcia nimi chorób odzwierzęcych lub odzwierzęcych czynników chorobotwórczych wymienionych w załączniku I pkt II i III.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, aby środki podjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą przez właściwy organ były koordynowane na szczeblu krajowym i lokalnym, w szczególności w odniesieniu do badań epidemiologicznych.
2. Właściwy organ szczebla lokalnego jest wspierany przez zatwierdzone laboratoria krajowe.
3. Każde Państwo Członkowskie wyznaczy zatwierdzone krajowe laboratoria referencyjne w zakresie chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych wymienionych w załączniku I pkt I, w których może być przeprowadzona identyfikacja odzwierzęcego czynnika chorobotwórczego lub ostateczne potwierdzenie jego obecności.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie gwarantują, że:
- a) podmioty gospodarcze lub kierownicy zakładów zatwierdzonych zgodnie z dyrektywami 64/433/EWG⁽¹⁾, 71/118/EWG⁽²⁾ i 77/99/EWG⁽³⁾ zostali zobowiązani do przechowywania przez minimalny okres, który zostanie wyznaczony przez właściwy organ, oraz podania do jego wiadomości, na jego wniosek, wyników badań na obecność chorób odzwierzęcych wymienionych w załączniku I pkt I;
- b) wyodrębnienie oraz identyfikacja odzwierzęcych czynników chorobotwórczych lub ustanowienie jakiegokolwiek innego dowodu na ich obecność spoczywają na osobie odpowiedzialnej za laboratorium lub, w przypadku gdy identyfikacja czynnika przeprowadzana jest w innym miejscu niż laboratorium, na osobie odpowiadającej za badanie;

⁽¹⁾ Dz.U. L 121 z 29.7.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 69).

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 8.3.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona i zaktualizowana dyrektywą 92/116/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 85. Dyrektywa zaktualizowana dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. L 57 z 2.3.1992, str. 1) oraz ostatnio zmieniona dyrektywą 92/45/EWG (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 35).

Artykuł 5

1. Właściwy organ oceni informacje zgromadzone zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. d). Powiadomi on Komisję do dnia 31 marca każdego roku o tendencjach i źródłach zakażeń chorobami odzwierzęcymi, odnotowanych w ciągu ostatniego roku.
2. Ustęp 1 nie wyklucza częstszego powiadamiania Komisji przez Państwo Członkowskie, czy też wniosków Komisji dotyczących dodatkowych informacji w przypadku, gdy okoliczności to uzasadniają. Komisja oceni informacje dostarczone przez Państwa Członkowskie i do dnia 1 października każdego roku złoży sprawozdanie Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

3. Do dnia 1 stycznia 1996 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie dotyczące nabytych doświadczeń, z załączonymi propozycjami poprawy systemu sprawozdawczego w sprawach, wobec których Rada podejmie decyzję kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 6

Komisja śledzi rozwój sytuacji w odniesieniu do chorób odzwierzęcych we Wspólnocie, szczególnie na podstawie informacji zgromadzonych na podstawie art. 5 i 8, oraz:

- a) prowadzi określone badania, w szczególności w odniesieniu do oceny ryzyka powstającego w wyniku odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, procedur diagnostycznych i środków kontroli, we współpracy z właściwymi laboratoriami krajowymi, wspólnotowymi laboratoriami referencyjnymi określonymi w art. 13 i Stałym Komitetem Weterynaryjnym utworzonym na mocy decyzji 81/651/EWG⁽³⁾;

^(*) Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 233 z 19.8.1981, str. 32. Decyzja zmieniona decyzją 86/105/EWG (Dz.U. L 93 z 8.4.1986, str. 14).

- b) określi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 sposoby gromadzenia próbek i przeprowadzania badań w krajowych laboratoriach określonych w art. 3 ust. 2 i 3. W przypadku salmonelli powinna to wykonać do dnia ustanowionego w art. 17;
- c) ustanowi wytyczne dotyczące środków zwalczania chorób odzwierzęcych.

Artykuł 7

System pozwalający na śledzenie przemieszczania zwierząt hodowlanych, ustanowiony decyzją Komisji 89/153/EWG⁽¹⁾, zostanie wprowadzony w związku ze środkami związanymi z chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi, ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji do dnia 1 października 1993 r. krajowe środki, które podejmą w celu realizacji celów niniejszej dyrektywy ze względu na choroby odzwierzęce wymienione w załączniku I pkt I i II, z wyjątkiem tych, które zostały już podjęte w zakresie brucelozy i gruźlicy na podstawie planów już zatwierdzonych w ramach legislacji wspólnotowej.

Mogą one obejmować środki w celu wykrywania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych wymienionych w załączniku I pkt III.

Państwa Członkowskie, które posiadają krajowe plany wykrywania chorób odzwierzęcych wymienionych w załączniku I pkt II, mogą przedłożyć je Komisji jako informacje wymagane zgodnie z akapitem pierwszym.

Państwa Członkowskie przedkładają Komisji co roku sprawozdanie dotyczące sytuacji epidemiologicznej w zakresie włośnicy.

Komisja zbada środki podane do wiadomości przez Państwa Członkowskie, w celu określenia, czy są one zgodne z celami niniejszej dyrektywy. Poinformuje ona Państwa Członkowskie o swoich wnioskach w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

2. W przypadku salmonelli u ptactwa domowego Państwa Członkowskie muszą przedłożyć Komisji do dnia 1 stycznia 1994 r. plany sporządzone zgodnie z kryteriami ustanowionymi w załącznikach II i III. Plany te muszą:

- a) precyzować środki podjęte w odniesieniu do salmonelli w celu dostosowania do minimalnych wymagań ustanowionych w załączniku III;

- b) uwzględnić szczególną sytuację w każdym Państwie Członkowskim;
- c) wykazać liczbę zatwierdzonych laboratoriów krajowych, w których przeprowadzane będą badania oraz identyfikacja salmonelli, a także procedury zatwierdzające te laboratoria.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16:

- plany określone w ust. 2, zmienione, jeśli zaistnieje taka potrzeba, zostaną zatwierdzone nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od chwili ich przedłożenia,
- do uprzednio zatwierdzonego planu mogą być wprowadzane zmiany lub uzupełnienia, w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji w danym Państwie Członkowskim lub jednym z jego regionów.

Artykuł 9

1. Szczegółowe zasady dotyczące wkładu finansowego Wspólnoty w zakresie środków dotyczących uboju i zniszczenia oraz pobierania próbek urzędowych zgodnie z załącznikiem III sekcja I pkt V, oraz w zakresie działalności laboratoriów wymienionych w załączniku IV, zostaną ustanowione zgodnie z decyzją 90/424/EWG.

W odniesieniu do środków określonych w załączniku III wkład finansowy przewidziany w decyzji 90/424/EWG nie może działać na korzyść hodowców, którzy naruszyli wymagania niniejszej dyrektywy.

50 % kosztów związanych z zastosowaniem środków dotyczących uboju i zniszczenia określonych w akapicie pierwszym zostanie pokrytych ze wspomnianego wyżej wkładu finansowego Wspólnoty.

2. W art. 4 decyzji 90/424/EWG dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisy art. 3 z wyjątkiem ust. 2 tiret czwarte oraz ust. 5 tiret drugie stosuje się w przypadku, gdy pojawią się choroby odzwierzęce wymienione w dyrektywie 92/117/EWG, pod warunkiem że ich pojawienie się stanowi nagłe zagrożenie dla zdrowia ludzkiego. Niniejszy warunek zostanie spełniony po podjęciu decyzji przewidzianej w art. 3 ust. 3.”

Artykuł 10

1. Z dniem 1 stycznia 1994 r. Państwa Członkowskie wprowadzą minimalne środki ustanowione w zakresie salmonelli w załączniku III sekcja I.

⁽¹⁾ Dz.U. L 59 z 2.3.1989, str. 33.

Państwa Członkowskie muszą, do dnia 1 stycznia 1994 r., ustanowić przepisy określające środki, które należy podjąć w celu uniknięcia pojawienia się salmonelli w gospodarstwach rolnych, biorąc pod uwagę zasady określone w załączniku II do dyrektywy 90/539/EWG.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, do dnia 1 stycznia 1995 r., na wniosek Komisji sporządzony w świetle opinii uzyskanej od Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, oraz na podstawie zebranych doświadczeń w czasie wykonywania niniejszej dyrektywy, zadecyduje w sprawie środków wymaganych w celu kontroli salmonelli w stadach niosek.

Do czasu przyjęcia tych środków Państwa Członkowskie mogą, z poszanowaniem przepisów Traktatu, zachować przepisy krajowe w odniesieniu do niosek.

2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji sporządzony na podstawie informacji zebranych zgodnie z art. 5 i 6 oraz art. 8 ust. 1, zadecyduje o potrzebie zastosowania szczególnych środków dotyczących kontroli innych chorób odzwierzęcych o podobnym zagrożeniu.

Artykuł 11

1. Biegli z Komisji mogą przeprowadzić badania na miejscu, w niezbędnym zakresie do jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy i we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich. W tym celu mogą oni sprawdzić, czy Państwa Członkowskie zapewniają właściwe stosowanie niniejszej dyrektywy, poprzez kontrolę reprezentatywnego procentu gospodarstw. Komisja poinformuje właściwy organ o wynikach przeprowadzonej kontroli.

Dane Państwo Członkowskie podejmie wszelkie środki, które okażą się niezbędne do uwzględnienia wyników tych kontroli. Jeżeli Państwo Członkowskie nie podejmie takich środków, po zbadaniu sytuacji przez Stały Komitet Weterynaryjny możliwe jest podjęcie odpowiednich środków na mocy procedury ustanowionej w art. 16.

2. Szczegółowe przepisy w celu wykonania niniejszego artykułu, szczególnie w odniesieniu do częstotliwości i sposobu przeprowadzania kontroli określonych w ust. 1 akapit pierwszy, zostaną przyjęte na mocy procedury wymienionej w art. 16.

Artykuł 12

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się środki ochronne określone w dyrektywie 90/425/EWG⁽¹⁾ dotyczącej kontroli weterynaryjnych, przeprowadzanych w zakresie handlu w celu zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56).

Artykuł 13

Wspólnotowe laboratoria referencyjne wymienione w załączniku IV są odpowiedzialne, zgodnie z zadaniami i obowiązkami w nim opisanymi, za łączność i koordynację krajowych laboratoriów referencyjnych określonych w art. 3 ust. 3.

Artykuł 14

1. Wpisanie i pozostanie we wspólnotowym wykazie państw trzecich lub ich części, z których przywóz jest dozwolony w odniesieniu do zdrowia, wymagają przedłożenia przez dane państwa trzecie planu zawierającego szczegóły gwarancji udzielonych przez to państwo, w odniesieniu do inspekcji dotyczących chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych.

Efekt tych gwarancji musi być nie mniejszy niż wynikający z gwarancji określonych niniejszą dyrektywą.

Komisja zatwierdzi te plany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16. Gwarancje alternatywne do tych, które wynikają z zastosowania niniejszej dyrektywy, są dozwolone zgodnie z tą procedurą, pod warunkiem że nie są one bardziej korzystne od tych, które są stosowane w odniesieniu do handlu.

2. W przypadku gdy nie zostanie podjęta żadna decyzja zgodnie z ust. 1, do dnia 31 grudnia 1995 r., w odniesieniu do danego państwa trzeciego, zamieszczenie tego państwa w wykazie określonym w ust. 1 zostanie zawieszona zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16.

3. Przestrzeganie przez właściwe władze państwa trzeciego realizacji planów zostanie sprawdzone przez biegłych wspólnotowych, w czasie kontroli przewidzianych w regulach wspólnotowych.

Artykuł 15

Rada może zmieniać lub uzupełniać załączniki, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

W szczególności załącznik III zostanie poddany kontroli na mocy niniejszej procedury do dnia 1 stycznia 1996 r.

Artykuł 16

1. Gdy ma być stosowana procedura określona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawę Komitetowi, z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. W ramach Komitetu głosy Państw Członkowskich są ważne zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje opinię w sprawie tych środków w terminie, który przewodniczący może ustalić stosownie do pilności przedłożonych spraw. Opinie są przyjmowane większością 54 głosów.

4. a) Komisja przyjmuje środki i stosuje je niezwłocznie, gdy są one zgodne z opinią Komitetu;
- b) gdy środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub gdy nie zostanie dostarczona żadna opinia, Komisja przedkłada bezzwłocznie Radzie wniosek dotyczący środków, które należy podjąć. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli trzy miesiące po przedłożeniu wniosków Radzie nie przyjęła ona żadnych środków, Komisja przyjmuje środki i stosuje je niezwłocznie, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością głosów.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1994 r.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady
J. GUMMER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ CHOROÓB ODZWIERZĘCYCH OBJĘTYCH ART. 4

- I. — Gruźlica spowodowana *Mycobacterium bovis*
 - Bruceloza i jej czynniki
 - Salmonelloza i jej czynniki
 - Włośnica.
 - II. — Kamylobakterioza
 - Echinokokoza
 - Listerioza
 - Wścieklizna
 - Toksoplazmoza
 - Jersinioza
 - Inne choroby odzwierzęce i ich czynniki.
 - III. Wszelkie inne choroby odzwierzęce niewystępujące we Wspólnocie i ich czynniki.
-

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA SPORZĄDZANIA PLANÓW MONITOROWANIA SALMONELLI W STADACH PTACTWA DOMOWEGO

- I. Plany muszą zawierać:
- liczbę i rodzaj próbek, które należy pobrać,
 - liczbę i rodzaj próbek urzędowych, które należy pobrać,
 - metody pobierania próbek,
 - metody badania próbek i identyfikacji odzwierzęcych czynników chorobotwórczych.
- II. Plany muszą uwzględniać następujące kryteria w celu ustanowienia procedur pobierania próbek:
- a) czynniki, które mogą ułatwiać rozprzestrzenianie się jednej lub wielu chorób odzwierzęcych;
 - b) dotychczasowy przebieg danej choroby odzwierzęcej, w kraju lub regionie, u zwierząt domowych lub dzikich;
 - c) dane pogłowie zwierząt w zakresie:
 - wielkości pogłowia,
 - jednorodności pogłowia zwierząt,
 - wieku zwierząt,
 - hodowli zwierząt;
 - d) środowisko gospodarstw w zakresie:
 - różnic regionalnych,
 - zagęszczenia stad,
 - powiązań z obszarami miejskimi,
 - powiązań z obszarami zasiedlonymi przez dzikie zwierzęta;
 - e) systemy produkcji w gospodarstwach, w tym:
 - gospodarstwa intensywne,
 - gospodarstwa ekstensywne,
 - systemy hodowli, w szczególności sposób karmienia i warunki higieniczne;
 - f) problemy, które mogą wystąpić w świetle dotychczasowych doświadczeń i innych informacji;
 - g) wymagany zakres ochrony zgodnie z rodzajem i stopniem powagi danej choroby odzwierzęcej.
-

ZAŁĄCZNIK III

KONTROLE DOTYCZĄCE SALMONELLI

Sekcja I

MONITOROWANIE I KONTROLA – OBECNOŚĆ SALMONELLI W STADACH HODOWLANYCH

I. Stada hodowlane

Stado hodowlane składa się co najmniej z 250 ptaków (*Gallus gallus*), trzymany lub hodowany w jednym gospodarstwie do produkcji jaj wylęgowych.

II. Monitorowanie salmonelli w stadach hodowlanych

Właściciel lub osoba odpowiedzialna za wylęgarnię lub stado hodowlane musi na własny koszt pobierać próbki do analizy w celu wykrycia salmonelli w zatwierdzonym laboratorium krajowym lub laboratorium uznanym przez właściwy organ, przy zachowaniu minimalnej ilości pobieranych próbek określonych poniżej.

A. Stada przeznaczone do chowu

1. Próbki od ptaków chowanych w celach hodowlanych muszą być pobierane przynajmniej od piskląt jednodniowych, kurcząt czterotygodniowych oraz od młodych kur na dwa tygodnie przed rozpoczęciem nieśności.
2. Pobierane próbki muszą zawierać:
 - a) w przypadku piskląt jednodniowych – próbki ściółki z klatek, w których dostarczono je do gospodarstwa, oraz tuszki piskląt, które były martwe w chwili dostarczenia; oraz
 - b) w przypadku młodych kur mających cztery tygodnie lub na dwa tygodnie przed rozpoczęciem nieśności – zbiorcze próbki kału połączone z odrębnymi próbkami świeżego kału, każda z nich ważąca nie mniej niż 1 g, pobrane losowo z kilku miejsc z budynku, w którym drób jest trzymany, lub w przypadku gdy ptaki mają dostęp do większej ilości zabudowań w danym gospodarstwie, z każdej grupy zabudowań w gospodarstwie, w którym trzymane są ptaki;
 - c) liczba miejsc, z których pobiera się oddzielne próbki kału w celu zebrania ich w jedną próbkę zbiorczą, jest następująca:

Liczba ptaków trzymany w zabudowaniu	Liczba próbek kału do pobrania w budynku lub grupie zabudowań
1–24	(liczba odpowiadająca liczbie ptaków, nie więcej niż 20)
25–29	20
30–39	25
40–49	30
50–59	35
60–89	40
90–199	50
200–499	55
500 lub więcej	60

B. Stada dorosłych ptaków hodowlanych

1. We wszystkich dorosłych stadach hodowlanych próbki muszą być pobierane przynajmniej co dwa tygodnie w okresie nieśności.

2. W stadach hodowlanych, których jaja są inkubowane w wylęgarni o całkowitej pojemności inkubatorów mniejszej niż 1000 jaj, próbki muszą być pobierane w gospodarstwie i składać się z próbek zbiorczych kału złożonych z oddzielnych próbek kału, z których każda waży nie mniej niż 1 g, pobranych zgodnie z pkt A (2) lit. b).
3. W stadach hodowlanych, których jaja są inkubowane w wylęgarni o całkowitej pojemności inkubatorów na 1000 jaj lub więcej, próbki muszą być pobierane w wylęgarni i składać się ze:
 - a) zbiorczych próbek smółki pobranych z 250 kurcząt, które wylęgły się z jaj dostarczonych do wylęgarni z każdego stada hodowlanego; lub
 - b) próbek z tuszek 50 piskląt, które padły podczas wylęgu lub po wykluciu się z jaj dostarczonych do wylęgarni z każdego stada hodowlanego.
4. Takie próbki muszą być również pobierane ze stad hodowlanych składających się z mniej niż 250 ptaków, których jaja są wylęgane w wylęgarniach o całkowitej pojemności inkubatorów na 1000 jaj lub większej.
5. Co osiem tygodni pobieranie próbek określonych w pkt B musi być zastąpione pobieraniem próbek urzędowych, które musi być przeprowadzane zgodnie z pkt 4.

C. Badanie próbek na obecność salmonelli

Do analizy mogą być połączone wszystkie próbki pobrane w każdym budynku.

Analizy i próby na obecność salmonelli przeprowadza się na podstawie metod uznanych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16 niniejszej dyrektywy, po konsultacji z Naukowym Komitetem Weterynaryjnym, lub do czasu uznania metod na podstawie wypróbowanych i przetestowanych metod krajowych, które spełniają wymogi ustanowione w decyzji 89/610/EWG⁽¹⁾.

III. Powiadamianie o wynikach

W przypadku gdy w wyniku monitorowania przeprowadzonego zgodnie z pkt II wykryto w stadzie hodowlanym obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium*, osoba odpowiedzialna za laboratorium, które przeprowadza badania, osoba przeprowadzająca badania lub właściciel stada powiadamiają właściwy organ o wynikach badań.

IV. Badania stad dające wynik dodatni w wyniku monitorowania

W przypadku gdy zostanie stwierdzona obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium* zgodnie z pkt III, w stadzie zostaną pobrane próbki urzędowe w celu potwierdzenia pierwotnych wyników. Próbką z ptaków musi być pobrana losowo, wybrana z każdego budynku dla ptaków w gospodarstwie, a liczba próbek dobrana zgodnie z tabelą w pkt II (A) (2) lit. c). Do celów badań ptaki z każdego budynku muszą być zgrupowane w grupy składające się z pięciu sztuk, a próbki wątroby, jajników i jelit pobrane z każdego ptaka z grupy muszą być przebadane na obecność salmonelli przy użyciu analiz i testów uznanych zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 16 niniejszej dyrektywy lub do czasu uznania metod na podstawie wypróbowanych i przetestowanych metod krajowych.

V. Środki, które należy podjąć w odniesieniu do stad w przypadku, gdy zakażenie zostanie potwierdzone

Środki muszą spełniać następujące normy minimalne.

- 1) W przypadku gdy w wyniku badań przeprowadzonych zgodnie z pkt IV obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium* zostanie potwierdzona u ptaków w budynku, podjęte muszą być następujące środki:
 - a) żaden ptak nie może opuścić danego budynku, chyba że właściwy organ zezwoli na ubój i zniszczenie pod nadzorem lub ubój w rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ zgodnie z lit. c);
 - b) jaja nieinkubowane, wyprodukowane przez ptaki w danym budynku, muszą być zniszczone na miejscu, lub po odpowiednim oznaczeniu przeniesione pod nadzorem do zatwierdzonego zakładu zajmującego się przetwórstwem jaj, w celu przeprowadzenia obróbki cieplnej zgodnie z wymaganiami dyrektywy 89/437/EWG⁽²⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. L 351 z 2.12.1989, str. 34.

⁽²⁾ Dz.U. L 212 z 22.7.1989, str. 87. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/684/EWG (Dz.U. L 376 z 31.12.1991, str. 38).

- c) wszystkie ptaki w budynku muszą być ubite zgodnie z załącznikiem I rozdział VI pkt 31 lit. c) dyrektywy 71/118/EWG, przy czym urzędowy lekarz weterynarii rzeźni musi być powiadomiony o decyzji ubicia zgodnie z załącznikiem I rozdział VI pkt 25 lit. a) tej dyrektywy, lub zostać ubite i zniszczone w taki sposób, aby ograniczyć do minimum ryzyko rozprzestrzenienia się salmonelli.
- 2) Po opróżnieniu budynku z ptaków, które były zakażone *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium*, należy przeprowadzić dokładne mycie i dezynfekcję, łącznie z bezpiecznym usunięciem obornika i ściółki zgodnie z procedurami przewidzianymi przez lokalne władze weterynaryjne. Zakład musi być ponownie zasiedlony pisklętami spełniającymi wymagania pkt II (A) (1).
- 3) W przypadku gdy jaja pochodzące ze stad, w których potwierdzono obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium*, znajdują się ciągle w wylęgarni, muszą być one zniszczone i traktowane jako materiał wysokiego ryzyka zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG ⁽¹⁾.
- VI. Na mocy procedury przewidzianej w art. 16 oraz w następstwie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, ustalonej do dnia 1 października 1993 r.,
- a) systemy nadzoru oparte na badaniach serologicznych w gospodarstwie mogą być uznane, jeśli posiadają gwarancje równoznaczne z systemem kontroli wylęgarni przewidzianym w pkt II (A) (1), (B) (3) i (4) oraz (C);
- b) rozwiązania inne niż obowiązkowy ubój przewidziany w pkt V lit. c), takie jak zastosowanie antybiotyku, mogą zostać zatwierdzone w stadach hodowlanych;
- c) w celu zabezpieczenia cennego materiału genetycznego mogą być ustanowione szczególne przepisy.
- Kontrole przewidziane w niniejszym rozdziale mogą, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16, być poddane kontroli w świetle postępu wiedzy naukowej.

Sekcja II

KONTROLA DOTYCZĄCA SALMONELLI NA OSTATNIM ETAPIE PRODUKCJI MIESZANEK PASZOWYCH DLA DROBIU

Próbki mogą być pobierane z mieszanek paszowych używanych do karmienia drobiu w przypadku, gdy próbki urzędowe pobierane są w gospodarstwie lub w przypadku uzasadnionego podejrzenia.

W przypadku gdy próbka wykazuje obecność salmonelli, właściwy organ przeprowadzi badania w celu:

- a) zidentyfikowania źródła zakażenia, w szczególności za pomocą pobrania próbek urzędowych na różnych etapach produkcji;
- b) zbada stosowanie przepisów i kontroli dotyczących usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, w szczególności tych, które są ustanowione w dyrektywie 90/667/EWG;
- c) ustawi procedury dotyczące dobrej praktyki wytwarzania i zapewni dostosowanie do uznanych procedur.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51).

ZAŁĄCZNIK IV

ROZDZIAŁ I

WYKAZ WSPÓLNOTOWYCH LABORATORIÓW REFERENCYJNYCH W ZAKRESIE CHOROÓB ODZWIERZĘCYCH^(*)

I. Epidemiologia chorób odzwierzęcych

Institut für Veterinärmedizin
(Robert von Ostertag-Institut)

Postfach 33 00 13
Thielallee 88/92
D-1000 Berlin (Republika Federalna Niemiec)

II. Salmonella

Rijksinstituut voor de Volksgezondheid
PO Box 1
NL-3720 BA Bilthoven (Niderlandy)

ROZDZIAŁ II

ZADANIA I OBOWIĄZKI WSPÓLNOTOWYCH LABORATORIÓW REFERENCYJNYCH

1. Wspólnotowe laboratoria referencyjne wymienione w rozdziale I są odpowiedzialne za:
 - dostarczanie krajowym laboratoriom referencyjnym danych szczegółowych dotyczących metod analitycznych i testów porównawczych,
 - koordynowanie zastosowania przez krajowe laboratoria referencyjne metod określonych w tiret pierwszym, w szczególności przez organizowanie testów porównawczych,
 - koordynowanie badań w odniesieniu do nowych metod analitycznych i informowanie krajowych laboratoriów referencyjnych o postępach w tej dziedzinie,
 - przeprowadzanie podstawowych i dalszych kursów szkoleniowych dla personelu z krajowych laboratoriów referencyjnych,
 - naukowe i techniczne wspieranie Komisji, szczególnie w przypadkach, gdy o wyniki analiz toczy się spór między Państwami Członkowskimi.
2. Wspólnotowe laboratoria referencyjne zapewnią, że spełniają następujące warunki:

Muszą one:

 - posiadać odpowiednio wykwalifikowany personel właściwie przeszkolony w technikach stosowanych w wykrywaniu chorób odzwierzęcych,
 - posiadać wyposażenie i substancje niezbędne do wykonywania zadań przewidzianych w 1,
 - posiadać odpowiednią infrastrukturę administracyjną,
 - zapewnić, że jej personel przestrzega zasady poufności niektórych spraw, wyników lub komunikatów,
 - posiadać wystarczającą wiedzę na temat międzynarodowych norm i praktyk.

(*) Bez uszczerbku dla referencyjnych laboratoriów w zakresie brucelozy, gruźlicy i wścieklizny.